

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **S. P. D., s. r. o.**, zast. Mgr. Ing. Lukášem Krobem, Libochovice, Luční 392, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy, odbor stavební**, Praha 1, Mariánské nám. 2, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. října 2005, č. j. 10 Ca 44/2005 – 30,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. října 2005, č. j. 10 Ca 44/2005 – 30 **se zrušuje** a věc **se mu vrací** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný jako stěžovatel domáhá zrušení rozsudku shora uvedeného, jímž Městský soud v Praze výrokem I. zrušil rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, stavebního odboru ze dne 10. 12. 2004, č. j. MHMP-143374/2004/OST/Pi a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Rozhodnutím odboru stavebního Magistrátu hl. města Prahy č. j. MHMP-143374/2004/OST/Pi ze dne 10. 12. 2004 bylo změněno rozhodnutí odboru stavebního Úřadu městské části Praha 13 č. j. VYS-S.416/04-Th-Rozh. ze dne 26. 2. 2004 o uložení pokuty ve výši 350 000 Kč za spáchání správního deliktu dle § 106 odst. 2 písm. g) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), pro nepředložení jiných podkladů pro nařízení nezbytných úprav ve stanovené lhůtě, tak, že byla pokuta snížena na 200 000 Kč.

Stěžovatel staví svou kasační stížnost na tvrzení, že z napadeného rozsudku není zřejmé, z jakého důvodu bylo zrušeno žalobou napadené rozhodnutí, resp. jaké vady tohoto rozhodnutí byly shledány, neboť odůvodnění se vztahuje k rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 11. 11. 2003, č. j. VYS - tel.sig.- 4764/03-Ho-R, které nebylo předmětem soudního přezkumu (uložena povinnost žalobci, za jejíž nesplnění byla žalobci stanovena předmětná sankce, toto rozhodnutí je pravomocné). Podle názoru stěžovatele byla skutková podstata správního deliktu, za jehož spáchání je žalobce odpovědný objektivně bez zkoumání zavinění, žalobcem jednoznačně naplněna. Uložená sankce nebyla vyměřena v rozporu se zákonem a splnění uložené povinnosti nebylo nemožné. Z rozsudku Městského soudu v Praze také jednoznačně nevyplývá, jak by stěžovatel měl v dalším řízení postupovat. Městský soud v Praze se v rozporu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) zabýval délkou lhůty, která byla stanovena rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 11. 11. 2003, č. j. VYS-tel.sig.-4764/03-Ho-R, pro splnění uložené povinnosti. Tuto skutečnost však žalobce mezi žalobní body nezahrnul. Stěžovatel navrhuje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci Městskému soudu k dalšímu řízení, neboť považuje rozsudek za nepřezkoumatelný a nezákonný.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti tvrdí, že ve správním řízení v této věci, ve které bylo vydáno rozhodnutí odboru stavebního Úřadu Městské části Praha 13, č. j. VYS-S.416/04-TH-Rozh., které bylo následně změněno rozhodnutím Odboru stavebního Magistrátu Hlavního města Prahy č. j. MHMP-143374/2004/OST/Pi, byly ze strany správních orgánů porušovány obecné zásady právní, když zejména nebyl přesně a úplně zjištěn skutečný stav věci. Žalobce byl následně v rozporu se zásadou legality a dobré správy sankcionován správními orgány za skutkovou podstatu správního deliktu, aniž by byl ze strany správních orgánů v řízení prokázán a ve správním spise doložen kauzální nexus mezi tvrzeným protiprávním jednáním žalobce a rušením TV signálu (když právě v této souvislosti bylo žalobci uloženo předložit v nepřiměřené lhůtě jiné podklady pro nařízení nezbytných úprav ve smyslu příslušných ustanovení stavebního zákona. Žalobce navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Z rozsudku Městského soudu v Praze se podává, že pravomoc stavebního úřadu uložit pokutu za deliktní jednání ve smyslu ust. 106 odst. 2 písm. g/ stavebního zákona je obecně nesporná, pakliže dojde k naplnění skutkové podstaty tohoto deliktu. Žalobce měl v daném případě ve lhůtě mu stanovené tj. do 9. 12. 2003 předložit podklady, přesněji návrh řešení (dokumentaci pro nařízení nezbytných úprav) směřující k zajištění televizního příjmu, k čemuž byl vyzván rozhodnutím (výzvou) ze dne 11. 11. 2003 doručenou jemu dne 20. 11. 2003 (v právní moci 6. 12. 2003). Takovouto lhůtu nelze podle názoru Městského soudu, vzhledem k danému problému, který měl být nařízením nezbytných úprav odstraněn, považovat za lhůtu přiměřenou. Nadto teprve následně, tj. sdělením ČTÚ ze dne 15. 12. 2003 navrhl tento správní orgán v souladu s § 88 odst. 7 zákona o telekomunikacích Úřadu Městské části Praha 13 - stavebnímu odboru, realizovat některý z konkrétně uvedených způsobů směřujících k zajištění televizního příjmu a k odstranění rušení vlivem odrazu elektromagnetických vln uvedenými stavbami v postižené oblasti. Žalobce byl *de facto* dne 11. 11. 2003 vyzván k předložení podkladů směřujících k zajištění televizního příjmu ještě před tím, než ČTÚ navrhl stavebnímu úřadu ve smyslu § 88 odst. 7 zákona o telekomunikacích realizovat některý z konkrétně uvedených způsobů směřujících k zajištění televizního příjmu a k odstranění rušení vlivem odrazu elektromagnetických vln uvedenými stavbami v postižené oblasti. Žalobce reagoval přípisem ze dne 19. 12. 2003 /kdy předtím mu byla stavebním úřadem dne 9. 12. 2003 prodloužena lhůta do 19. 1. 2003/, v němž namítal nedostatečné vyjasnění příčinné souvislosti mezi stavbou bytových domů a ztrátou televizního

signálu, dále rovněž technickou nemožnost či neschůdnost použití některých z navrhovaných způsobů, a rovněž nesprávnost závěru o rušení signálu právě stavbami zřizovanými žalobcem a rozsahu tohoto rušení s poukazem i na měření Č. r. (jen u 4 stanovišť). Ačkoliv stavební úřad měl k dispozici sobě odporující si, protichůdná tvrzení ve vztahu k prokázání příčinné souvislosti mezi bytovou výstavbou realizovanou žalobcem a zhoršeným TV signálem, zahájil oznámením ze dne 20. 1. 2004 správní řízení o správním deliktu, aniž by v průběhu správního řízení tento rozpor odstranil a adekvátním způsobem se s ním vypořádal v následně vydaném rozhodnutí ze dne 26. 2. 2004, v němž nadto, stejně jako v oznámení, vymezil jednání žalobce oproti faktickému stavu tak, že měl předložit řešení do 9. 12. 2003, ačkoliv byla lhůta prodloužena do 19. 12. 2003.

Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že z podkladů shromážděných ve správním spisu nelze dosud učinit závěr o prokázání či neprokázání příčinné souvislosti mezi bytovou výstavbou realizovanou žalobcem a zhoršeným TV signálem, a to ani ve vztahu k jeho zařízení staveniště – jeřábům, ani nelze vyloučit vliv jiných stavebních aktivit, ani nelze srovnat stav před započítím staveb). Nelze než konstatovat, že spis neobsahuje důkazy provedené správním orgánem, které by odůvodňovaly závěr učiněný v rozhodnutí z 11. 11. 2003, kterým byla žalobci uložena povinnost předložit řešení (podklady) pro nařízení nezbytných úprav, a jehož nesplnění (nadto ve vytčených lhůtách) by mohlo být dostatečným způsobem podkladem pro závěr o spáchání správního deliktu. Je proto nezbytné, aby správní orgán soustředil dostatečné množství vzájemně si neodporujících důkazů, na základě nichž by zjistil skutkový stav věci. Ze správního spisu Městskému soudu nevyplývalo, že by byla jednoznačně dána příčinná souvislost mezi výstavbou žalobce a zhoršeným TV signálem, a že právě po žalobci bylo spravedlivě požadováno odstranění rušení TV signálu, ani že v předložení požadovaných podkladů pro nařízení nezbytných úprav bránily žalobci toliko důvody na jeho straně, neboť stavební úřad mu rozhodnutím ze dne 11. 11. 2003 neuložil po projednání (a na základě návrhu Českého telekomunikačního úřadu) konkrétní zadání stran možného způsobu odstranění vzniklé závady v příjmu signálu (neurčil konkrétně způsob a zpracování dokumentace pro něj).

Správní orgány se v daném případě, pokud jde o vlastní vznik závadného stavu přiřítaný k tíži žalobci, opřely toliko o sdělení ČTÚ ze dne 15. 12. 2003, kde se uvádí, že měření pokrytí v postižené oblasti provedli pracovníci Č. r. a tímto měřením bylo prokázáno, že v oblasti, která je zhruba vymezena ulicemi K Z., M., U C. a P. K. d., skutečně vlivem této výstavby k degradaci TV signálů šířených vysílačem P. – m. došlo. Ze spisu však nevyplývá ničeho, jakým způsobem měření probíhalo, jaké hodnoty byly naměřeny, a jakým způsobem se tyto hodnoty liší od hodnot naměřených před započítím výstavby žalobcem, a že původcem rušení je právě žalobce a nikoliv jiný stavebník. Městský soud má tedy zato, že v řízení není postaveno najisto, že degradace TV signálů v předmětné lokalitě je v příčinné souvislosti s činností žalobce, tedy důvodnost požadavku správního orgánu na předložení podkladů jim požadovaných k nařízení nezbytných úprav. I pro případ oprávněnosti takového požadavku se pak správní orgán musí vypořádat s otázkou, zda k postihu žalobce za nesplnění povinnosti předložit podklady, k nimž byl vyzván, lze přistoupit za stavu, kdy lhůta ke splnění požadavku počala pravomocně běžet 6. 12. 2003 (ne dříve než 20. 11. 2003 doručením výzvy) a trvala do 9. 12. 2003, resp. 19. 12. 2003, a proč ji lze považovat za přiměřenou povaze věci (tj. ve vztahu vůbec k volbě adekvátního způsobu odstranění závadného stavu, a tomu odpovídající době zpracování podkladů – dokumentace pro zvolený způsob technického řešení). Pro úplnost Městský soud uvedl, že stěžovatel se musí vypořádat i s žalobcovou obranou, že k žádosti o vydání stavebního povolení na prováděnou stavbu vůbec se v souladu se zákonem vyjadřovaly i Č. r. a s., které prohlásily, že nemají žádné připomínky k této

výstavbě (dopis ze dne 26. 11. 2001) a toto stanovisko se stalo obsahem i stavebního povolení vydaného Městskou částí Praha 13 pod č. j. VYS-p.1569/65-171/03-Ho-Rsp. Z uvedeného vyplývá, že tento odborný správce (organizace) nepředpokládal zhoršení TV signálu stavbou, neboť jinak by již v rozhodnutí stavebního úřadu bylo současně uloženo provést příslušné opatření v rámci realizace stavby, tímto odborným správcem navrženého. S ohledem na výše uvedené se již Městský soud v Praze nezabýval námitkou žalobce ohledně použití moderačního práva soudu. Pro další řízení Městský soud zavázal stěžovatele tak, že nyní bude na něm, zda sám doplní zjištění skutkového stavu tak, aby rozhodnutí vycházelo ze skutečného stavu věci nebo zda z důvodu vhodnosti, zejména rychlosti nebo hospodárnosti řízení zruší prvostupňové rozhodnutí a věc vrátí správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. Bude na stěžovateli, aby se znovu zabýval odvoláním žalobce a jeho obranou uplatněnou ve správním řízení. Teprve poté, co správní řízení bude doplněno výše označeným způsobem, učiní správní orgán závěr o tom, které skutečnosti vzal za zjištěné, posoudí jejich právní význam a vydá nové rozhodnutí, v němž se vypořádá se všemi vznesenými námitkami žalobce.

Ze správního spisu vyplynuly tyto relevantní skutečnosti: Rozhodnutím Úřadu Městské části Praha 13, stavebního odboru ze dne 11. 11. 2003, č. j. VYS-tel.sig.-4764/03-Ho-R, uložil tento správní orgán žalobci opatřit prostřednictvím Č. r. a. s. návrh jednoznačného řešení zlepšení příjmu televizního signálu a předložit jej do 9. 12. 2003 (rozhodnutí bylo žalobci doručeno 20. 11. 2003). Oznámením o zahájení řízení vydané Úřadem Městské části Praha 13 ze dne 11. 11. 2003 bylo zahájeno řízení o nařízení nezbytných úprav na stavbě bytových domů „O. s. S. - 1. stavba“ a „O. s. S. - 2. stavba“. Protokolem sepsaným dne 9. 12. 2003 při jednání, jehož předmětem bylo řízení o nařízení nezbytných úprav spočívající v zajištění příjmu kvalitního televizního signálu byla lhůta k předložení podkladů prodloužena do 19. 12. 2003. Sdělením Českého telekomunikačního úřadu ze dne 15. 12. 2003 č. j. 18362/2003 ve věci rušení televizního příjmu stavbou „O. s. S. 1., 2. Stavba“, ČTÚ potvrdil jednání s žalobcem o výsledcích měření a uvedl, že měřením bylo prokázáno, že vlivem stavby žalobce došlo k degradaci televizního signálu, a proto dává návrh dle § 88 odst. 7 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích, na realizaci některého z následujících způsobů k zajištění příjmu (televizní převaděč malého výkonu, televizní opakovací, digitální družicové přijímače a pozemní příjem signálu TV, pozemní digitální vysílání, které je v pokusném provozu do 31. 12. 2003) s tím, že optimální způsob je nutno konzultovat s odbornými firmami, které vypracují návrh technického zajištění a ekonomické rozvahy. Na to reagoval žalobce dne 19. 12. 2003 tak, že poukázal na to, že je jen jedním z investorů v dané lokalitě, že k žádosti o stavební povolení měl vyjádření Č. r. bez připomínek, a že vlastním nákladem provedeným měřením byla sice vykázána snížená kvalita příjmů TV signálů, ale není srovnání, jak tomu bylo před vlastní dotčenou výstavbou. Dále poukázal i na měření z 4. 7. 2003 Č. r. (9 stanovišť- příjem v nejvyšším stupni K3, degradace na nejnižším stupni R1 - signál dostatečný (i u p. H.), pro další 3 stanoviště příjem K2 - dobrý a degradace některých programů na stupni R2 - pozorovatelná, ale přijatelná; pouze pro 4 stanoviště je příjem s většími problémy). Dále uvedl, že po konzultaci s odborníky nelze užít opakovací ani TV převaděč, pro analogový signál kromě vyšších nákladů by bylo nutné zřídit nové satelitní antény (zásah do všech střech), nadto „analogová“ řešení jsou vzhledem k digitalizaci vysílání dočasná - v dané lokalitě je již digitální signál dostatečný a nerušený a není problém na něj přejít (pro příjem u televizorů nevybavených nutno pořídit přístroj umožňující digitální příjem).

Oznámením o zahájení řízení o správním deliktu žalobci a nařízení ústního jednání s předvoláním, vydané Úřadem Městské části Praha 13, stavebním odborem ze dne

20. 1. 2004, v němž kvalifikoval tento správní orgán deliktní jednání žalobce tak, že se dopustil porušení § 106 odst. 2 písm. g) stavebního zákona, konkrétně že nejpozději dne 9. 12. 2003 nepředložil příslušnému stavebnímu úřadu návrh jednoznačného řešení zlepšení konkrétně uvedeného televizního signálu z televizního vysílače Ž. v orientačně vymezené lokalitě (určené ulicemi), přestože mu byla rozhodnutím z 11. 11. 2003, v právní moci 6. 12. 2003, uložena povinnost opatřit a předložit takové řešení do 9. 12. 2003. Správní spis dále obsahuje dotaz JUDr. H. na stav řízení o nařízení nezbytných úprav na stavbě bytových domů „O. s. S. - 1. stavba“ ze dne 22. 1. 2004, plnou moc žalobce pro Mgr. K. T. ze dne 9. 2. 2004 ve správním řízení a úřední záznam ze dne 9. 2. 2004 o omluvě jednatelky žalobce na jednání. V protokole z ústního jednání ze dne 11. 2. 2004 je uvedeno, že zástupce žalobce poukázal na to, že je možné, že signál je rušen i zařízením staveniště (jeřáby) a odkázal k tomu na stanovisko Č. r. z 26. 11. 2001.

Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 26. 2. 2004, č. j. VYS-S.416/04-TH-Rozh., byla žalobci uložena pokuta ve výši 350 000 Kč, neboť se dopustil protiprávního jednání podle § 106 odst. 2 písm. g) stavebního zákona tím, že nejpozději dne 9. 12. 2003 nepředložil příslušnému stavebnímu úřadu návrh řešení zlepšení konkrétně uvedeného televizního signálu z televizního vysílače v orientačně vymezené lokalitě (určené ulicemi), přestože mu byla rozhodnutím z 11. 11. 2003, v právní moci 6. 12. 2003, uložena povinnost opatřit a předložit takové řešení do 9. 12. 2003. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal dne 15. 3. 2004, odvolání doplněno dne 19. 3. 2004. Hlavním odvolacím důvodem vedle zpochybnění správnosti kvalifikace jednání žalobce namítal žalobce nedostatečné zjištění zdroje zhoršení TV signálu, tedy nedostatek příčinné souvislosti mezi činností žalobce a následkem. Druhostupňovým rozhodnutím č. j. MHMP-143374/2004/OST/Pi ze dne 10. 12. 2004 byla uložená pokuta snížena na 200 000 Kč. V Odůvodnění tento odvolací orgán uvedl, že došlo k naplnění skutkové podstaty § 106 odst. 2 písm. b) stavebního zákona s odkazem na § 87 odst. 4 téhož zákona. Odvolací orgán dále shledal příčinnou souvislost za prokázanou.

Žalobou žalobce namítal nemožnost podřazení ani pod ustanovení § 87 stavebního zákona ani k § 94 odst. 1 potřebu zlepšení TV signálu a tedy není možné ze strany stavebního úřadu požadovat související dokumentaci. Dále namítal neoprávněnost požadavku ze strany stavebního úřadu, aby žalobce podal návrh ve smyslu § 88 odst. 5 zákona o telekomunikacích. Namísto žalobce měl o návrhu po poradě s ČTÚ rozhodnout samotný úřad. Ke správnímu deliktu jako takovému žalobce uvedl, že není splněna podmínka příčinné souvislosti mezi bytovou výstavbou realizovanou žalobcem a zhoršeným TV signálem. Navrhoval zrušení rozhodnutí žalovaného, případně moderaci uložené sankce.

V souladu s ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné /ust. § 103 odst. 1 písm. c) cit. zák./ nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné /ust. § 103 odst. 1 písm. d) cit. zák./, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédne. Skutkovým základem pro rozhodnutí kasačního soudu se tedy mohly stát pouze skutečnosti a důkazy, které byly uplatněny před soudem, který vydal napadené rozhodnutí. Při svém rozhodování vycházel Nejvyšší správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu důvodu kasační stížnosti uplatněných dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Dle § 106 odst. 2 písm. g) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění platném pro posuzované období, stavební úřad uloží pokutu od 200 000 Kč do 500 000 Kč právnické osobě a fyzické osobě podnikající podle zvláštních předpisů, která nepředloží ve stanovené lhůtě či rozsahu dokumentaci nebo jiné podklady pro nařízení nezbytné úpravy anebo neprovede nařízené nezbytné úpravy (§ 87) nebo neprovede ve stanovené lhůtě neodkladné zabezpečovací práce (§ 94 odst. 1).

Ustanovení § 87 odst. 4 téhož zákona říká, že vyžaduje-li provedení nezbytné úpravy dokumentaci nebo jiné podklady, uloží stavební úřad vlastníku stavby nebo stavebního pozemku jejich předložení ve stanovené lhůtě a rozsahu; nesplní-li vlastník tuto povinnost, opatří stavební úřad potřebnou dokumentaci nebo jiné podklady na jeho náklad. Po jejich předložení (opatření) stavební úřad nařídí nezbytnou úpravu a stanoví podmínky a lhůtu jejího provedení.

Stavební zákon dále ve svém § 94 odst. 1 uvádí, že ohrožuje-li stavba svým stavem život nebo zdraví osob, popřípadě značné národohospodářské nebo kulturní hodnoty, a není-li nezbytné stavbu ihned odstranit, nařídí stavební úřad provedení neodkladných zabezpečovacích prací vlastníku stavby.

Zákon č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích, ve znění platném pro posuzované období, ve svém § 88 odst. 5 k ochraně telekomunikací stanovuje, že Úřad (rozuměj ČTÚ) zjišťuje zdroje rušení provozu telekomunikačních zařízení a sítí, poskytování telekomunikačních služeb nebo provozování radiokomunikačních služeb a vydává rozhodnutí k odstranění zdroje rušení. Úřad v rozhodnutí uvede důvody a lhůtu pro odstranění zdroje rušení. V odůvodněných případech Úřad vydá předběžné opatření k okamžitému odstavení zdroje rušení. Odvolání proti předběžnému opatření nemá odkladný účinek. Dle odst. 7 téhož ustanovení platí, že za rušení provozu telekomunikačních zařízení a sítí, poskytování telekomunikačních služeb nebo provozování radiokomunikačních služeb se považuje i rušení způsobené elektromagnetickým stíněním nebo odrazy elektromagnetických vln stavbami. Na návrh Úřadu rozhoduje o způsobu odstranění tohoto rušení po dohodě s Úřadem příslušný stavební úřad podle zvláštního právního předpisu.

Nejvyšší správní soud při posuzování této věci především vyšel z povahy rozhodnutí, jež bylo napadeno žalobou, jedná se totiž o projednání jiného správního deliktu. Toto řízení bylo nepochybně zahájeno oznámením ze dne 20. 1. 2004, když bylo současně nařízeno ústní jednání. Žalobce se dověděl, jaké ustanovení stavebního zákona porušil kterým svým jednáním, resp. nekonáním, ač mu byla uložena povinnost konat – předložit příslušnému stavebnímu úřadu návrh jednoznačného řešení zlepšení konkrétně uvedeného objektu, přestože byla žalobci uložena rozhodnutím ze dne 11. 11. 2003 povinnost opatřit a předložit takové řešení do 9. 12. 2003, resp. protokolárně prodloužena lhůta do 19. 1. 2003. Zde je tedy vymezen předmět řízení.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že Městský soud v Praze ve svých úvahách vyšel ze skutečnosti, že nebyla prokázána příčinná souvislost mezi bytovou výstavbou a zhoršeným TV signálem. Tato skutečnost však mohla být předmětem přezkumu soudu pouze za situace, že by byla přezkoumávána zákonnost rozhodnutí dle § 87 odst. 4 stavebního zákona

z 11. 11. 2003 – rozhodnutí, jímž se ukládá žalobci opatřit a předložit jednoznačné řešení zlepšení televizního signálu ve lhůtě. Této možnosti žalobce nevyužil. Není tedy možné přezkoumávat pravomocné rozhodnutí, které je samostatně soudně přezkoumatelné, v rámci jiného soudního řízení. Není tedy ani prostor k využití § 75 odst. 2 s. ř. s. (soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví) *a contrario*.

Za těchto okolností je rozsah přezkumu omezen na hmotněprávní stránku posuzovaného jednání žalobce, tedy viny (naplnění skutkové podstaty) a trestu, procesněprávní stránku a v případě správních deliktů vzhledem k objektivní odpovědnosti pouze případnou exkulpaci.

Skutková podstata správního deliktu podle § 106 odst. 2 písm. g) stavebního zákona je naplněna, jestliže žalobce nepředloží ve stanovené lhůtě či rozsahu dokumentaci nebo jiné podklady pro nařízení nezbytné úpravy. Rozhodné znaky skutkové podstaty tedy jsou: 1) nepředložení dokumentace, k čemuž v daném případě došlo, je tedy naplněn tento znak; 2) nepředložení ve stanovené lhůtě je rovněž naplněno; 3) musí se jednat o dokumentaci nebo jiné podklady pro nařízení nezbytné úpravy – tato otázka se jeví Nejvyššímu správnímu soudu jako diskutabilní. Dokumenty, jejichž předložení bylo uloženo rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 11. 11. 2003, totiž nebyly podklady pro nařízení nezbytných úprav ve smyslu § 87 odst. 4 stavebního zákona v daném případě v kontextu s § 88 odst. 5 telekomunikačního zákona, neboť ve zde posuzovaném případě šlo o specifický případ nezbytných úprav, jejichž nařizování nevyplývá pouze ze stavebního zákona (a nemá tudíž všeobecnou podobu), ale má vazbu a kontext se speciálním ustanovením zákona o telekomunikacích, které nařizované nezbytné úpravy zužuje a specifikuje. Podle § 88 odst. 7 telekomunikačního zákona se za rušení provozu telekomunikačních zařízení a sítí, poskytování telekomunikačních služeb nebo provozování radiokomunikačních služeb považuje i rušení způsobené elektromagnetickým stíněním nebo odrazy elektromagnetických vln stavbami. Na návrh Úřadu rozhoduje o způsobu odstranění tohoto rušení po dohodě s Úřadem příslušný stavební úřad podle zvláštního právního předpisu. O způsobu odstranění tedy měly rozhodnout výše uvedené orgány. Uložení zpracování dokumentace k nařízení nezbytných úprav už za těchto okolností nemohlo být všeobecné (jako je to blíže nespecifikováno u nezbytných úprav podle samostatného stavebního zákona), ale v kontextu s § 88 odst. 5 zákona o telekomunikacích v daném případě muselo být specifikováno co do způsobu odstranění rušení. Povinný dle § 87 stavebního zákona už tedy mohl být vyzván toliko k předložení takovéto (tj. takto vymezené) dokumentace. V daném případě byl povinný podle rozhodnutí stavebního úřadu vyzván předložit návrh jednoznačného řešení (tj. jinými slovy ve skutečnosti návrh způsobu) zlepšení příjmu TV signálu. V tom případě se tedy nemohlo jednat o dokumentaci k nařízení nezbytných úprav ve smyslu § 87 stavebního zákona ve specifikaci podle § 88 odst. 5 telekomunikačního zákona. Tato úvaha je však uvedena nad rámec.

K otázce exkulpace s ohledem na povahu odpovědnosti přiléhající k § 106 stavebního zákona, jež je nepochybně objektivní (bez zavinění), je třeba mít na paměti, že se nejedná o odpovědnost absolutní. Stačí sice prokázat viníka daného protiprávního stavu, zde nesplnění výzvy ve stanovené lhůtě, nicméně se připouští vyvinění v případech, kdy povinný (žalobce) sám prokáže, že vzniku protiprávního stavu nemohl zabránit ani při vynaložení veškerého úsilí, které po něm lze spravedlivě požadovat. Z tohoto hlediska se správní orgán ani soud I.

stupně věci nezabýval, nezkoumal námitky žalobce, že nebylo v jeho silách výzvu splnit. Pro posouzení věci je přitom rozhodné, co bylo žalobci předmětnou výzvou uloženo a zda vynaložil veškeré úsilí prostřednictvím svého právního zástupce, které lze požadovat, aby z hlediska objektivních podmínek zajistil ve stanovené lhůtě splnění úkolu uloženého stavebním úřadem. Nelze si totiž v praxi dle názoru Nejvyššího správního soudu představit, že by v dané lhůtě žalobce zadal řešení k naprojektování, zajistil podkladové materiály, průzkumy atp.

S ohledem na shora uvedené shledal Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze za nezákonný s ohledem na nesprávné uchopení předmětu řízení a následného právního hodnocení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

V dalším řízení se krajský soud zaměří na nápravu vytýkaného pochybení. Především bude muset pouze zkoumat, zda byly naplněny znaky skutkové podstaty projednávaného správního deliktu, popř. zda je na místě exkulpace či moderace.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Městský soud v Praze pojedná v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 21. června 2007

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu